

*B*ol raz jeden slávny kúzelník menom Nivelli. Vystupoval pred preplnenými hľadiskami najväčších divadiel v Berlíne. Očarené obecenstvo mu večer čo večer búrlivo tleskalo a dožadovalo sa ďalších kúzel. „Bravo!“ kričali, keď sa Nivelli na konci predstavenia hlboko ukláňal.

*Ale to boli iné, šťastnejšie časy, ešte predtým, než Židov v Európe pozbierali a poslali do koncentračných táborov...*



To miesto v Auschwitzi, na Slovensku známejším pod menom Osvienčim, sa volalo rodinný tábor. Ale keď Werner vstúpil do baraku, vedel, že miesto, kam sa dostal, je v skutočnosti väzením. Steny drevenej budovy lemovali z oboch strán trojposchodové prične. Bez vankúša, bez prikrývky, bez matraca, bez slamníka. V tejto časti tábora žili muži a starší chlapci. Ženy a menšie deti držali oddelene.

Väzni sa tlačili a v snahe vybojovať si lôžko na nižších poschodiach sácali chlapca zo strany na stranu.

„Ja sa už nedokážem vyšplhať tak vysoko,“ povedal starý pán, ktorý sa pretlačil popri Wernerovi a chytro vliezol na voľné miestečko na najnižšom poschodí. Na každom lôžku sa tlačilo aj po šesť ľudí.

„Iba silní prežijú,“ zamrmlal iný muž a vyšplhal sa na prostrednú posteľ. Werner sa poobzeral a uprel zrak na najvyššie poschodie. Nesmú si o mne myslieť, že som slabý, pomyslel si a vyšvihol sa na prázdne miesto.

Na kraji prične už sedel nízky muž s hranatou bradou, s napoly privretými očami. Zrazu sa uprene zadíval na chlapca a Werner sa snažil, aby naňho nezíval aj on. O chvíľku muž vystrel ruku a ukázal vytetované číslo – A1676.







„To sme asi prišli tým istým vlakom,“ ozval sa Werner a vystrel ľavú ruku. Myklo ho od bolesti, keď si poťapkal čerstvé tetovanie. A1828. Od neznámeho ho delilo iba stopäťdesiatdva čísel.

„Volám sa Levin,“ povedal chlapík, keď potriasol Wernerovu pravicu. Jeho hlas bol jemný, nie ako rev strážcov a vrčanie ich nemeckých ovčiakov.

„Teší ma, pán Levin.“ Wenera rodičia vždy vychovávali k úcte k starším a tento muž mal aspoň tridsaťpäť, ba možno aj štyridsať rokov.

„Je tu s tebou ešte niekto?“ spýtal sa muž. Werner potriasol hlavou. Otec mu zomrel pred niekoľkými rokmi a mamu videl naposledy, keď pochodovala na dvore policajnej stanice, kde väznili aj Wenera, než ho poslali do tábora.

„Neviem, kde je moja staršia sestra,“ povedal nakoniec Werner a sklopil oči. Renate nevidel odvtedy, ako sa istá kresťanská rodina ponúkla, že ju ukryje. A tomu je už vyše dvoch rokov... „Dúfam, že je v poriadku.“ Zdvihol ruku a pohladil si holú lebku; všetkým im vyholili hlavy, len čo ich sem nahnali z vagónov.

Pán Levin vzdychol a potľapkal Wenera po pleci. „Nestrácajme nádej. Ja tu mám manželku a syna. Niekde... niekde tu.“ Muž zatvoril oči a zhlboka sa nadýchol. Werner ho pozoroval. Vyzeral trocha, ako keby sem vôbec nepatril. Toto smrtonosné väzenie bolo iba pre silných, pre tých, čo boli schopní bojovať. A pán Levin je taký mierny... taký nežný.

